

Ο ΔΑΙΜΟΝΙΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΜΑΣ κ. ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ
(Σκίτσο 'Αντωνιάδου)

Μίμης. "Αι... παρντόν... 'Ενόμιζα πώς είσαι μόνη... Πώς είσθε δεσποινίς Φώφη ;

Φώφη. Μερσί. Σεις ;

Μίμης. Καλά Καλά... 'Εμπήκα τελείως άφρημένος... Κάποια σχέψις, κάποια άπόφασις.

'Αλμα. Μά με τρομαξεις, Μίμη. Δεν μπορώ νά καταλάβω τί θέλεις νά πῆς... (Τόν πλησιάζει και του χαιδεύει τὰ μαλλια) "Έλα λοιπόν πές μου τί συμβαίνει; Είνε κανένα κακό ; 'Η Φώφη δεν είνε ξένη." Έγχευε και οι τρεις σχεδόν άναστηθή μολῆ.

Μίμης. Μή φοβῆσαι. Δεν είνε τίποτε κακό... Μιά ύπόθεσις που με άγαγκῆζει να σῶς άφήσω για λίγο καιρό

'Αλμα. Νά φύγεις ; Και που νά πῆς ;

Μίμης. Είνε άνάγκη νά φύγω. Μιά σκέψις που έγινε άστραπιαίως άπόφασι... Τό άπόγευμα φεύγει άτρόπλοιδόν... (με όλονέν αυξανομένην συγκίνησιν) Ναι πρέπει νά φύγω άπ' αυτόν τον τόπο που δεν μπορώ νά κάμω εκείνο που